

Pas a desnivell

Periodisme de categoria

Com que aquí encara no en tenim prou, vénen de fora per a acabar d'embolicar-ho. El *New York Times* (que no és pas poca cosa) va enviar una corresponsal perquè informés sobre les eleccions espanyoles. La confiança dels editors va afavorir la senyora Barbara Probst Solomon, de la qual els seus compatriotes diuen que és una mena de Hemingway amb faldilles.

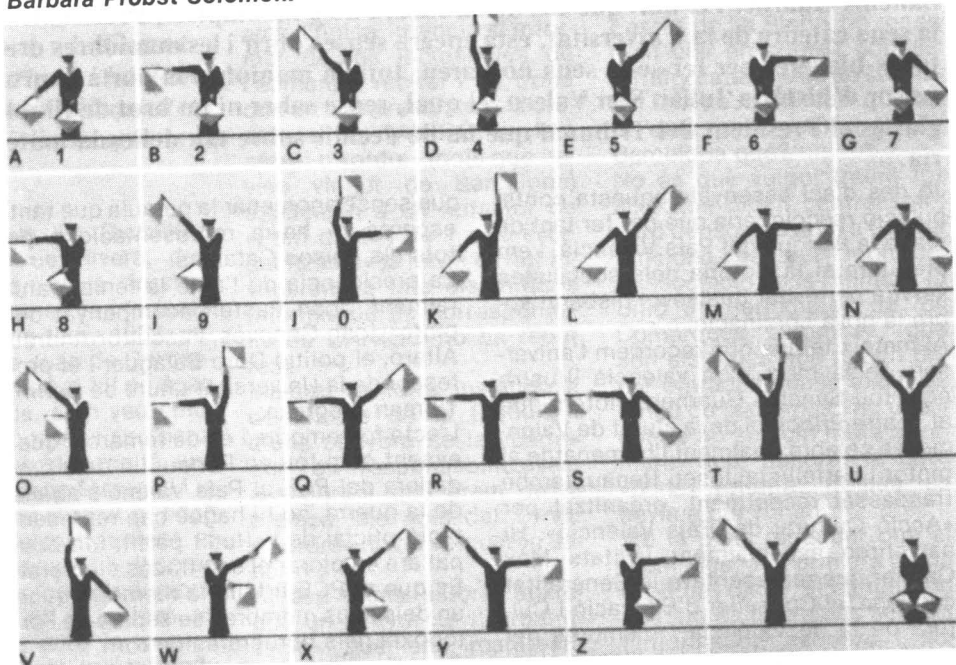
La revista madrilenya *Cambio 16* va aprofitar la visita de la il·lustre periodista per a encarregar-li una crònica sobre els dies que va passar a l'Estat de les Autonomies i la senyora Probst Solomon es va lluir. Comença explicant que: «L'únic incident desagradable del meu viatge tingué lloc el matí del dilluns al mercat de la Redonda, on el suau Miquel Roca, cap de llista de Convergència i Unió (nacionalista de centre dreta) feia campanya entre les mestresses de casa. Els fotògrafs catalans van decidir que el mercat era el terreny seu i un foraster com jo no tenia per què fer-hi fotos de Roca».

Antipàtics! Els catalans som una colla d'antipàtics, i la senyora Probst Solomon volia deixar-ho clar des de les primeres ratlles. A més, hi introdueix un element novehístic (allò de comparar-la amb Hemingway no deu ésser en va), perquè un mercat que se'n digui la Redonda, a Catalunya, no em sona. I si es trobés fora dels nostres límits, dubto molt que els fotògrafs catalans poguessin manar-hi tant.

Més endavant, la cronista relata que va assistir a una conferència de premsa que Roca Junyent va donar al local del seu partit. I l'enviada del *New York Times* torna a formular una amarga queixa: «...tant el seu discurs com el material que es va repartir als periodistes eren en català; només en vaig entendre el 40 per 100. Aquella nit vaig tenir el mateix problema en un miting d'Esquerra Republicana de Catalunya, en un restaurant de Sabadell».

Barruts! Els catalans som una colla de barruts, amb el vici lleig d'utilitzar —mentre ens ho deixen fer— el nostre idioma a casa nostra. La periodista americana ens fa un advertiment gravíssim: «Alhora que Espanya es torna cada dia més cosmopolita, Catalunya retrocedeix cap al provincianisme». Prendrem mal, i la senyora Probst Solomon hi pateix. Si hagués vingut deu o quinze anys abans, hauria retornat al seu país més conformada. Però no es dona pas i, segurament a fi de bé, ens fa una admo-

Sistema lingüístic idoni per a establir comunicació entre els catalans i la senyora Barbara Probst Solomon.

niació: «L'hostilitat que ara existeix envers els escriptors catalans que decideixen escriure en castellà, és absurda».

No ho sé, però em fa l'efecte que algú li ha inflat el cap. No és possible que papallonejant per un país on només entén el 40 per 100 de la llengua que s'hi parla hagi arribat a conclusions tan profundes. Una mica més enllà, l'enviada especial se sent paternalista (o maternalista) i ens brinda consells: «Paradoxalment, i a causa dels problemes que travessa l'Amèrica Llatina, Barcelona podria ésser el centre mundial de l'edició en castellà. Però com que allí no volen ni sentir-lo parlar, a poc a poc les empreses editores s'estan traslladant a Madrid».

A poc a poc i de puntetes, pel que sembla. És una llàstima que la informadora no s'hagi decidit a completar la informació amb una llista, que potser contribuiria a espantar-nos més i a portar-nos bé. Ignoro quin tant per cent de la nostra història coneix la senyora Probst Solomon, però sospito que és una mitjana molt baixa, treuria mala nota. I no pot dissimular que ens estima poc, perquè aquest suggeriment de convertir Barcelona en capital mundial del llibre en castellà, precisament quan la crisi de l'Amèrica Llatina fa que els clients d'ul-

tramar no paguin, té tot l'aire d'una travesa. ¿Ens tira l'ham per veure si piquem i Madrid s'estalviarà problemes mentre duri la mala mar?

Cap al final de la nota que ens dedica, la senyora Probst es val d'un toc de gran espectacle sentimental, estremidor. Diu: «El divendres, camí de l'aeroport —havia de viatjar a Sevilla— el taxista, un gallec, em parlava de la seva preocupació pel futur del seu fill. Ho ha d'estudiar tot en català. I quan surti d'aquesta ciutat no sabrà ni castellà, ni anglès, ni francès, ni res: només català».

És, realment, un drama gros. Però no per l'ensenyament que rep el noi, sinó pel pare que li ha tocat, que ni tan sols s'ha pres la molèstia d'assabentar-se d'on viu. De tota manera, jo diria que és un taxista inventat, perquè ja és pega que la corresponsal americana l'hagi escollit gallec, originari d'un país amb un idioma tan injustament tractat que es troba en perill de desaparició. Ha estat mal assessorada, aquesta dona...

Cal esperar que el *New York Times* tingui més sort amb la resta dels seus corresponsals a l'estranger. Si no és així, es comprèn que l'opinió pública nord-americana vagi sempre una mica a les palpentes. Ah! I els lectors de *Cambio 16* també es mereixen més respecte. ● PERE CALDERS